

soudce tuto otázku rozhodnouti nemohl, poněvadž závisí rozhodnutí na zjištění mnoha sporných okolností: měly-li strany mezi sebou něco vyjednáno ohledně bytu, či neměly, zda mlčky dán souhlas k určitému relutu za byt, jak se vyúčtování mezi nimi dalo, co všecko platil odpůrce, jakou hodnotu má nyní byt tohoto atd. To vše ve smyslu § 1 a 2 č. 7 nesp. pat. vymyká se nespornému řízení.

Na místě jest tu žaloba; nelze také souhlasiti s tím, když stěžovatel ve stížnosti dovolává se § 836 obč. z., neboť o zřízení správce společného domu tu nejde a ostatně i kdyby tu šlo, tu podle rozh. nejv. soudu ze dne 23. VI. 1920 RI 382/20 S. N, S, sv. II. č. 558 o tom, zda se má vůbec zřídit správce věci společné, lze při rozporu spoluvlastníků rozhodnouti jen pořadem práva.

Mimořádnou dovolací stížnost stěžovatele zamítl nejvyšší soud z těchto důvodů:

Stěžovatel neprávem vytýká napadenému usnesení, že jím byl porušen zákon. Rekursní soud vystihl zcela správně, že návrhovateli jde v podstatě o to, aby byla soudem určena výše úplaty, kterou odpůrce jako spoluvlastník domu čp. 150 v P. jest povinen poskytnouti návrhovateli jako druhému spoluvlastníku téhož domu za to, že užívá bytu ve společném domě.

Toho lze se domáhati jen pořadem práva a nikoli v řízení nesporném, neboť jde o právo podílníků na společné věci se zřetelem k jejím užitkům podle § 839 a 840 obč. z., v němž se podílníci neshodují, takže ustanovení § 835 obč. z., jehož se dovolává stěžovatel, se na tento případ ani nehodí. Napadené usnesení jest tudíž ve shodě se zákonem a pro mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesporného řízení není tu podnět.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 3. ledna 1929 RI 1012/28-I.

Smlouvy správce podstaty úpadkové při dalším vedení obchodu ujednané jsou právními jednáními úpadcovými, dlužníkem stává se úpadce a nikoli úpadková podstata nebo věřitelstvo, jimž se nedostává osobnosti v právním smyslu. K výkladu § 60 konk. ř.

Žalobu ze smlouvy ujednané v době trvání konkursu, který skončil nuceným narovnáním, podanou proti bývalému úpadci, zamítl prvý soud pro nedostatek pasivní legitimace; odvolací soud zrušil rozsudek a nařídil další jednání. Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti z těchto důvodů:

Objednávka, o niž jde, stala se správcem úpadkové podstaty za trvání konkursu. Že smlouvy správce podstaty při dalším vedení úpadcova obchodu jsou právními jednáními úpadcovými a že tudíž dlužníkem se stává úpadce a nikoli snad úpadková podstata nebo věřitelstvo, jimž se nedostává osobnosti v právním smyslu, vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud v rozhodnutí, uveřejněném ve sb. n. s. pod č. 6239 (tak také Bartsch-Pollak 354—355, Lehmann 381, Bartsch-Pollak, Konkursní řád 1927 str. 331). Právem tudíž uznal odvolací soud, že rekurentka jest ve sporu pasivně legitimována a nemění na tom nic okolnost, že v takovém případě se stává úpadce dlužníkem pouze do výše úpadkového jmění a že po skončení úpadku jest ručení jeho co do takových dluhů obmezeno jen do výše částí podstaty jemu vydaných. Opačný názor nelze vyvoditi z okolnosti, že v § 60 konk. ř. nejsou věřitelé za podstatou jmenováni, neboť, jak patrně z nadpisu tohoto a následujícího paragrafu, upravují se tam pouze práva konkursních věřitelů po zrušení konkursu, kdežto úpadkový řád otázku pasivního podmětu pohledávek za podstatou zvlášť neřeší a práva věřitelů za podstatou, jejichž pohledávky zpravidla dojdou zaplacení ze samé podstaty úplně, po zrušení úpadku zvlášť neupravuje. Ale úpadkový řád také nestanoví, že by tato práva zrušením úpadku zanikla, pokud se týče, že by dlužník po zrušení úpadku za tyto pohledávky neručil. Z ustanovení § 60 konk. ř. naopak jde, že věřitelé za podstatou, vyjma ovšem pohledávky za podstatou, které povstaly již před zahájením konkursu a které v této příčině jsou postaveny na roveň pohledávkám konkursních věřitelů (tak také Bartsch-Pollak a Lehmann v místech shora uvedených), nemohou vymáhati své nezapravené pohledávky z úpadcova jmění, jež v tomto paragrafu jest vyhraženo konkursním věřitelům, a že tudíž i po zrušení úpadku zůstanou odkázáni na ono jmění, jež prohlášením úpadku bylo odejmuto volnému úpadcovu nakládání a v první řadě mělo sloužiti k jejich uspokojení, pokud po zrušení konkursu bylo úpadci vydáno.

Neodůvodněnému rekursu nebylo proto vyhověno, aniž bylo třeba obírat se otázkou, zda vzhledem k tomu, že došlo k nucenému vyrovnání, mohlo by se vystačiti s ustanovením § 1409 obč. z., pokud se týče tvrzení, že žalobkyně poukazem na shora uvedené rozhodnutí nejvyššího soudu změnila žalobní důvod.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 3. dubna 1928
R I 259/28. J. K.